

[Knud Kristensen.]

standerne for at afværge deres Kritik af hans Finansstyre ved at føre den Slags Ting ind i Debatten.

Jeg skal dernæst til Slut fremsætte nogle enkelte Skattebetragtninger. Med Hensyn til de Betragtninger, som den højt-ærede Finansminister fremsatte angaaende Ejendomsskatte, og som han mente var uimodsigelig rigtige, maa jeg sige, at jeg kan ikke anerkende deres Rigtighed. Jeg skal ikke komme ind paa en Imødegaaelse af dem, da jeg for nylig har haft Lejlighed til at imødegaa de Tanker, han har fremsat, ved et Foredrag, jeg har holdt, og jeg er tilbøjelig til at tro, at de ærede Medlemmer af dette høje Ting har faaet omdelt det Blad, hvori disse Betragtninger er refereret. Ministeren fremsatte nogle Bemærkninger om Personbeskatningen, som han knyttede til et bestemt Eksempel, saa vidt jeg forstod, oppe fra Nordsjælland, og han argumenterede med, at denne Mand havde dog 50 000 Kr. at leve af, naar Skatten var betalt. Jeg er enig med Ministeren i, at man maa tage Skattefradraget i Betragtning, men i øvrigt mener jeg, at Ministeren gik helt uden om det, der er Problemet i denne Sag og Problemet i Skattesagen. Det er nemlig slet ikke Problemet, navnlig naar det drejer sig om de store Skatteydere, om de kan leve eller ikke leve, nej, det, der er Problemet, er, om de bliver saadan beskattet, at de bliver uinteresserede i at forøge deres Indkomster enten ved nyt Arbejde eller ved ny Sparsommelighed. Det er Problemet og aldeles ikke, om de kan leve eller ikke. Det tror jeg jeg kan bevise over for den højtærede Minister ved at fremføre et bestemt Eksempel. Lad os tænke os, at der blev stillet Forslag her i Rigsdagen om, at alle, der havde en Indtægt over 10 000 Kr., skulde levere Resten til Staten. Saa var der ingen, der kunde sige, at de ikke kunde leve af det, men jeg tror dog, enhver er villig til at indrømme, at en saadan Skattepolitik var ikke formaalstjenlig, hverken for de arbejdsløse eller for dem, der skal laane Penge, eller for Statens Finanser i det hele taget. Derfor er Spørgsmaalet ikke, om man kan leve eller ikke leve, Spørgsmaalet er, om Skatten er af den Natur, at den hindrer Befolkningen i at skaffe sig forøgede Indtægter, at spare op, for gør den det, saa gaar det ikke blot ud over disse Folk — de hytter sig nok —, men saa gaar det ud over Samfundet, det vil sige over dem, der skal laane Penge, og dem, der skal have Arbejde, men ikke kan faa det.

Jens Thomsen: I vort Naboland mod Nord er der jo gennemført et Samarbejde mellem Arbejdere og Bønder, som har givet gode Arbejdsforhold for de forskellige Erhverv i Landet. Det er derfor naturligt, at det ogsaa tages op til Drøftelse, om et lignende Samarbejde kunde være muligt her, for det er jo Arbejderen og Bonden, der skaber en stor Part af Værdierne her, der betinger Levemulighederne for hele Befolkningen, og derfor er det et naturligt Grundlag for Samarbejdet, at hver af Parterne kan faa en rimelig Løn for det samfundsnødvendige Arbejde, de udfører. Landbruget er villigt til at give en saadan Pris for Industrivarer, at Arbejderne kan faa en rimelig Løn for deres Arbejde, og Arbejderne vil sikkert ogsaa forstaa Nødvendigheden af, at Landbruget gennem Varepriserne kan opnaa en tilsvarende Løn for Arbejdet. Men begge Parter har ogsaa fælles Interesser i at faa den store Prisfordyrelse afskaffet, som er gennemført af Valutakontoret, og jeg vil advare mod den Opfattelse, at det er Prisstigningen paa Landbrugets Salgsvarer, der tynger Arbejdernes Budget. Vi forlanger ikke kunstige Prisstigninger gennemført, men vi forlanger det kunstige Prisfald fjernet, som Afspærringsforanstaltningerne har foraarsaget. Vi maa ogsaa forlange en rimelig Vurdering af Aarsagen til Prisfordyrelsen paa Landbrugets Salgsvarer. Naar en Husmoder i København køber Mælk for 1 Kr., faar Bonden kun 35 Øre, men Peter Københavner, som „Politiken“ populært udtrykker sig, faar 65 Øre. Landmandens Part af Husmoderens Krone er for lille, og Københavnerens Part er for stor. I Stockholm faar Mælkeproducenterne samme Pris, ca. 14 Øre pr. l, som Bonden ved København, men Husmoderen giver i Stockholm 25 Øre pr. l, naar hun i København giver 38—40 Øre pr. l. Et forstaaende Samarbejde mellem Arbejder og Bonde bør ikke ødelægges af den Slags Prisstigninger; det er ingen at Parterne tjent med.

Statsminister Stauning udtalte ved Fagforeningernes Generalforsamling: Hvis Landbruget trues, er hele Samfundet truet. Og Statsministeren udtalte ved samme Lejlighed, at Landbruget skal have rimelige økonomiske Vilkaar, saa det kan fylde sin Plads til Gavn for alle i Samfundet, og at Betingelsen for at faa anstændige Levevilkaar for Landarbejderne var rimelige økonomiske Vilkaar for dem, der skal beskæftige fremmed Medhjælp. Disse Udtalelser viser ogsaa, at der er et naturligt